

Camellia

10

จอมออบ
แห่งนี้มี
สตรีบ้า
อยู่ผู้หนึ่ง

攝政王府小狂妃

玖某 จักรโหม่ง เจียน
ทรู้อีเป่าจู่ แปล
仲夏一条条 วาด

บทที่ 399 ไม่พูดอะไรก็มาแล้ว

เวย์เปียวกัดฟันไม่พูดอะไร ใบหน้าอัปลักษณ์ยิ่ง พอจ้องนานๆ ก็เริ่มรู้สึกสะอิดสะเอียน เขานั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นโคลนอย่างทรมาน กรีดร้องโวยวาย “พี่น้องข้า พี่ใหญ่ขอโทษ”

เซียวฉือโหม่ตัวลง ดึงคอเสื้อด้านหลังของเวย์เปียว เหยียดใบหน้าของเขาใส่พื้นดิน แล้วกดจมูกของเวย์เปียวลงไป ในน้ำโคลน ทำให้เขาดีขึ้นอย่างรุนแรง

“เจ้าบ้านรอง เจ้าไม่มีสิทธิ์มาต่อรองเงื่อนไขกับข้า ข้าถามอะไร เจ้าก็ตอบแต่โดยดี เข้าใจหรือไม่” เซียวฉือกล่าวเสียงเย็น

ในรูกุมมีแต่ดินโคลน กลิ่นเหม็นรุนแรงแทบจะเอาชีวิตเวย์เปียวแล้ว เขาพูดอะไรไม่ออกทั้งนั้น รู้สึกเพียงว่าหลังคอถูกปล่อยออก ส่วนตัวเองก็เริ่มคลานไปอาเจียนอยู่ข้างๆ อย่างทรมาน “ท่านอ๋อง...ข้ายังมีประโยชน์ ท่านจะสังหารข้าไม่ได้ นั่งลงคุยกันดีกว่า”

“มัดคนอื่น ๆ ขึ้นมา” เชี่ยวฉือถอยหลังก้าวหนึ่ง แล้วพูดกับเหยียนฉวนเสียงเข้ม “ลากออกไปประหารพร้อมกันให้หมด”

“เจ้าบ้านรอง! ช่วยด้วย!”

“เจ้าบ้านรอง!”

ชั่วพริบตาเดียว ทหารราบเกราะเบาทั้งหมดก็ถูกลากออกไปแล้ว ศีรษะคนแดงฉานไปด้วยโลหิตอันน่าสะพรึงกลัว ร่วงกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่บนพื้น ถูกทหารกองทัพบาป้าเดียวตายหิ้วผมเข้ามาใส่ในถุ่ไม่รู้ว่าจะนำไปโยนที่ใด

“ยังไม่พูดอีกหรือ! ปากแข็งทีเดียว”

“ข้าพูดแล้ว” เว่ยเป่ียววิงวอนอย่างจริงใจ สองมือกุมศีรษะโขกพื้น “ท่านอย่าเพิ่งสังหารพวกเขา ข้าพูดแล้ว ข้าพูดแล้ว”

เหมือนเขาจะหมดแรงแล้วจริงๆ สุดท้ายก็ยอมรับชะตากรรมอย่างสิ้นหวัง เสียงเบาลงเรื่อยๆ จากนั้นก็เริ่มได้ยินไม่ชัดเจน เขาบอกว่า “ท่านอย่าก็ทราบ พวกเราคู่กันเคยกับเส้นทางฝั่งตะวันตก คลำทางจนคุ้นแล้ว ครั้งก่อน...ครั้งก่อนซื้อจื่อแคว้น

ตำเหลียงตกหลุมพรางพวกเรา เขากับทหารที่พาไปถูกดักไว้ที่
ฝั่งตะวันตก ข้าเห็นว่าเขาเป็นชายชาติตรี จึงบีบให้เขายอมแพ้
ตอนหลัง...”

“ตอนหลังเป็นอย่างไร” เชียวฉืออดไม่ได้ที่จะก้าวเข้ามา
ใกล้เว่ยเปียว แล้วหันข้างเล็กน้อยเพื่อฟังคำพูดของเขา แต่กลับ
ป้องกันเขาอยู่ตลอดเวลา

เว่ยเปียวเงยหน้าขึ้นอย่างตื่นตกใจ แม้แต่ดวงตาทั้งคู่ก็
ยังจ้องมองเชียวฉือด้วยความหวาดกลัว เขาเอ่ยปากซ้ำๆ แล้ว
จู่ๆ ก็แหกปากทั้งครบน้ำตา

“ตอนหลัง...เจ้า! มารดาเจ้าเถอะ! เชียวฉือ เจ้าลองไป
ถามเจ้าซือจื่อแคว้นตำเหลียงสุนัขนั้นเองเถอะ!”

ระหว่างที่หอบหายใจ เว่ยเปียวไม่รู้ว่าเอาเร็วแรงมา
จากไหน หนีขึ้นมาจากที่เดิม ชกทหารกองทัพบกมาปาเดียวตาย
หมดเดียวหายหลัง แล้วดึงกระบี่ในมือทหารฟันไปทางเชียวฉือ
อย่างดุร้าย “ไปตายซะเถอะ!”

เหนือฟ้าเมืองตันเจิงมีเสียงอีการ้อง ปลุกจิตวิญญาณให้
ฮึกเหิม

พอเว่ยเปียวเห็นเซียวจื่อถูกตัวเองบีบจนถอยหลังไปก้าวหนึ่ง สองเท้าก็ออกแรงถีบพื้น กระโดดขึ้นมาเหมือนหมึกควายที่ถูกทารุณ ทั้งร่างดีดขึ้นมาพร้อมฟันกระบี่ไปทางหน้าผากของเซียวจื่อแล้ว คมกระบี่ชนกันอย่างเหี้ยมหาญ แรงแหสตาลด้านและเสียดสีกันจนเกิดประกายไฟ

ยอมรับชะตากรรมหรือ

หึ! เว่ยเปียวตระเวนไปทั่วหน่วยรบทะเลทราย สังหารคนมานับไม่ถ้วน สยบพี่น้องมานับไม่ถ้วน เขาไม่เชื่อหรือกว่าตัวเองจะตาย! เขายังทำใจตายไม่ได้ด้วย การตกอยู่ในมือเซียวจื่อล้วนเป็นอุบัติเหตุ เขาต้องฝ่าวออกไป ยังมีเหล่าพี่น้องที่ยังรอดชีวิตอยู่ ต้องปล้นม้าแล้วฝ่าวออกจากเมืองไปด้วยกัน

แค่นไหวญ่ค่อยสะสางวันข้างหน้า การมีชีวิตอยู่ต่อต่างหากที่สำคัญที่สุด

เว่ยเปียวตาแดงก่ำ ความเจ็บปวดจากบาดแผลทั่วทั้งร่างพลันมอปลั่งอันไร้ที่สิ้นสุดให้กับเขา เขาแค่อยากหนี ตอนนี้เขาตกอยู่ในความเพ้อฝันอันงดงามว่าตัวเองจะหลบหนีไปได้

เซียวฉือถือกระบี่ตำนเขาไว้ แต่ละกระบวนทำอันแผ่วเบาขวางเว่ยเปียวไว้ตรงประตูแล้ว แสงแห่งรุ่งอรุณมาถึงอีกครั้ง แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไร เว่ยเปียวก็หนีออกไปไม่ได้ เขาตะโกนอย่างโมโห “ปัญญาอ่อนเอ๊ย! ถ้าเก่งนักเจ้าก็สังหารข้าเลยสิ!”

ฉึก...กระบี่คมแทงทะลุเว่ยเปียวอย่างไม่ลังเล

หลังจากเก็บกระบี่กลับมาอย่างไม่สะทกสะท้าน เซียวฉือก็ใช้มือข้างเดียวหิ้วคนที่กำลังสลักเลือดออกไป โยนคนไปตรงหน้าทหารราบเกราะเบาที่ยังมีชีวิตอยู่ แล้วตะคอกเสียงเย็น

“เจ้าบ้านรองไม่รู้จักแยกแยะดีชั่ว ข้าหมดความอดทนแล้ว เขาไม่พูด แต่พวกเจ้าต้องพูด!”

“เจ้า...บ้านรอง” ทหารราบเกราะเบาคนหนึ่งกึ่งคลานกึ่งวิ่งมาคุกเข่าตรงหน้าเว่ยเปียว ร้องให้จนควบคุมตัวเองไม่อยู่

“พี่ใหญ่ ท่านอย่าตายนะ รีบลุกขึ้นมาสิ ท่านหนีไป...ท่านหนีไป!”

เว่ยเปียวมีเลือดกระอักออกจากปากไม่หยุด เขากัดโคนลิ้นตัวเอง “หนีไปอะไรเล่า หนีไม่พ้นแล้ว”

“ฮือ...พี่ใหญ่!” ทหารราบเกราะเบานายนั้นร้องให้

เหยียนควนยืนอยู่ข้างๆ สีหน้าเปลี่ยนไปมาหลายรอบ เขาสงสัยมาก ว่าลึกๆ ในใจเจ้าคนพวกนี้ ความรู้สึกอย่างไรกันแน่ที่ทรมานพวกเขาได้

พวกทหารราบเกราะเบาร้องให้คร่ำครวญ ใบหน้าบิดเบี้ยวไปหมดแล้ว แต่กลับไม่มีความรู้สึกแม้แต่น้อย เหลือเพียงเสียงร้องโหยหวน

ทนฟังต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ เหยียนควนใช้หลังเท้าเตะทหารราบเกราะเบาที่ ‘ร้องให้คร่ำครวญ’ ให้เว่ยเปียวกลับไปยังกลุ่มที่รอความตาย

“เสียเวลาอีกสักประเดี๋ยว ซ่าเพิ่มอีกสักคน”

เว่ยเปียวถูกแทงทะลุท้อง เลือดไหลไม่หยุด แต่กลับไม่ตายในเร็วๆ นี้เช่นกัน

เซียวฉือนำผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดมืออย่างละเอียดลออ พอได้ยืนดังนั้นก็เหลือบดวงตาอันเหน็บหนาวเหมือนสระน้ำเย็นขึ้นมอง “พูดเช่นนี้ตั้งแต่แรกคงดี บอกมาเถอะ”

“รีบออกมา” เขียยนควนกล่าว “พูดให้มากที่สุด แล้ว
ท่านเองจะเมตตา ไว้ชีวิตเจ้าสักครั้ง”

“ข้ารู้ เจ้าบ้านรองพูดจาเหลวไหล เขากระดุกแข็ง ไม่ยอม
พูดความจริงแน่นอน ข้าจะบอกท่านเองเอง” ทหารราบเกราะเบา
นายหนึ่งนั่งคุกเข่าบนพื้น โขกศีรษะสองทีแล้วบอกว่า “พวกเรา
ไม่ได้จับซื้อจี้จากแคว้นต้าเหลียงผู้นั้นไว้ เขาหนีไปแล้ว”

“หนีไปไหน” เชียวฉือถาม

“น้องสาวแท้ๆ ของเจ้าบ้านใหญ่เป็นอุหายินของขุนนาง
ใหญ่คนหนึ่งในสิบสามเผ่า เจ้าบ้านใหญ่กับน้องสาวมีความ
สัมพันธ์ที่ดีต่อกันตั้งแต่เด็ก แต่ผลก็คือสิบสามเผ่าถูกโจมตี
เจ้าบ้านใหญ่จึงค้นซื้อจี้้นนั้นมาก จึงวนอ้อมอยู่หลายวัน ถึงได้
รวบรวมเกราะทหารแคว้นต้าฉีให้พวกเราใส่”

“ใครจะไปรู้เล่า บังเอิญขนาดนั้นเชียวหรือ มีทหารราบ
เกราะเบาหนีออกจากสิบสามเผ่า พวกเราบังเอิญเจอกัน ทั้งยัง
ถูกซื้อจี้จากแคว้นต้าเหลียงไล่สังหารอีก”

ทหารราบเกราะเบาอีกนายรีบพูดแทรก “ใช่ ล้วนเป็นคำสั่งของเจ้าบ้านรอง เจ้าบ้านรองสั่งให้พวกพี่น้องกำจัดเชื้อจื้อแคว้นต่ำเหลียงนั้น พวกพี่น้องจึงโจมตีกองทัพเขาแตกแล้ว”

“เป็นคำสั่งของเจ้าบ้านรองทั้งนั้น ท่านอ๋อง!”

เว่ยเปียวพูดไม่ออก

เลือดสดๆ ไหลออกมาที่ละหยด เขารู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าตัวเองใกล้จะตาย ก่อนตายยังถูกพี่น้องที่รักที่สุดทรยศอีก เขารู้สึกว่าอยู่ก็ไม่สู้ตาย

เว่ยเปียวร้องไห้ ยกมือขึ้นมาอย่างยากลำบาก มองพวกทหารราบเกราะเบา แล้วกล่าวด้วยลมหายใจแผ่วเบา “ท่านอ๋องอย่าไปฟังพวกเขา ข่าพวกเขาซะ ข้าจะบอก...”

“เหยียนควน” เขียวจื่อยิ้มบางๆ แล้วเอ่ยเสียงเข้ม “คนแรก”

“พะยะคะ นายท่าน” เหยียนควนชูดาบในมือขึ้นมา ตัดศีรษะทหารราบเกราะเบาคนแรกตกลงพื้น ทำให้เว่ยเปียว

ร้องไหยหวนอีกครั่งอย่างอดไม่ได้ นอกจากเสียงที่อ่อนเบาลง
ความเจ็บปวดโศกเศร้าก็เหมือนกับเมื่อครุ่นนี้ไม่มีผิด

ทหารกองทัพบกมาป่าเดียวดายที่ได้เห็นความรักและ
ความเกลียดชังครบทุกชั้นตอน ยอมใจแล้วจริงๆ

“เป็นพวกเราที่ล่อมปราบซื้อจ๊อดจากแคว้นต้าเหลียง แต่
ข้ารู้ ที่บอกว่าเจ้าบ้านใหญ่รักน้องสาวอะไรนั้นเป็นเรื่องโกหก
เจ้าบ้านใหญ่มีน้องสาวตั้งเจ็ดแปดสิบคน เขาถึงขั้นนอนกับ
น้องสาวตัวเองด้วยข้าจะรักน้องสาวตัวเองได้อย่างไร” เว่ยเปียว
มองเซียวฉือ “ท่านอ๋อง เบื้องหลังเจ้าบ้านใหญ่ยังมีคนอื่นอีก
บงการให้ข้าทำงานอยู่ข้างหลัง ข้าเพียงทำงานรับใช้เท่านั้น
จริงๆ นะ”

ขณะมองเหยียนควนป้อนยาต่อชีวิตให้เว่ยเปียวเม็ดหนึ่ง
เขาก็ถามว่า “ซื้อจ๊อดจากแคว้นต้าเหลียงเล่า”

“ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร” เว่ยเปียวกินยาแล้วก็มีชีวิตชีวา
ขึ้นมาทันที กล่าวเสียงสั้นว่า “ที่พวกพี่น้องสวมใส่คือเครื่องแบบ
ทหารประจำการแคว้นต้าฉี พวกเขามั่งเอิกฉินมาเจอกับทหาร
ประจำการที่หลบหนีจากสิบสามเผ่าพอดี เห็นๆ อยู่ว่าเป็นคน

สองกลุ่ม ข้าไม้ได้ดาบอดนะ ทุกคนหนีไปทางจุดอันตรายฝั่งตะวันตกด้วยกัน พอวิ่งเรื่อย ๆ คนก็ยิ่งมากขึ้น ล้วนเป็นคนหน้าใหม่ทั้งนั้น เห็นได้ชัดว่ามีคนอีกกลุ่มแทรกเข้ามาด้วย

“เช่นนั้นชื่อจื่อจากแคว้นต้าเหลียงก็น่าจะสังเกตเห็นเช่นกันว่าคนเพิ่มขึ้นแล้ว แต่ตอนนั้นเป็นกลางคืน ชื่อจื่อผู้นั้นก็ไล่ตามอยู่นาน จะล้มเลิกกลางทางได้อย่างไร เขาบุกเข้ามาในหัวอืดใจเดียว แสงสะท้อนคมดาบสว่างขึ้นจับพลัน ขนาดข้ายังตกใจเลย”

เว่ยเปียวกล่าวต่อ “ข้าเห็นชื่อจื่อจากแคว้นต้าเหลียงผู้นั้นถูกคุมครองจากทหารคนสนิทสุดชีวิต คนสนิทผู้นั้นก็โง่เขลาจริง ๆ ทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเจ้านาย เห็นชื่อจื่อบาดเจ็บหนัก ก็พยายามแบกเขาหนี ข้างหน้าเป็นเนินโคลน ข้างล่างลึกจะตาย แต่สองคนนั้นก็กลิ้งลงไปแล้ว”

“ยังมีอะไรอีก” เขี้ยวฉือมองเว่ยเปียวตาขวาง

เว่ยเปียวตกใจไม่เบา กล่าวต่อว่า “พวกเราลงไปตามหาทั้งคืน แต่เห็นแค่กองเลือดกับศพทหารคนสนิท มีชื่อจื่อจากแคว้นต้าเหลียงอยู่เสียที่ไหนกัน”

จะไปไหนได้อีกถ้าไม่หนี

เชียวฉือเจียบแล้วหันมาถาม “ยังมีใครอยากจะพูดอะไรอีก”

“ข้า...” ทหารราบเกราะเบาที่อยู่หลังสุดร้องไห้จนตาบวมหมดแล้ว ตอนนี้อยู่ร้องเสียงต่ำอยู่เลย เขาบอกว่า “ท่านอ๋อง เจ้าบ้านรองพูดจาเหลวไหล ชื่อจื่อจากแคว้นต้าเหลียงนั้นอยู่ในมือเจ้าบ้านใหญ่ชัดๆ ได้ยินพวกเขาพูดกันส่วนตัวว่ามู่สวินชื่อจื่ออะไรสักอย่าง”

“เจ้ามันอกตัญญู เจ้าต่างหากที่พูดเหลวไหล” เว่ยเปียวโมโหจนลุกขึ้นมาครั้งหนึ่ง มองพี่น้องตัวเองอย่างเหลือเชื่อ

“เสียแรงที่ปกติซำรักเจ้าที่สุด เจ้าแทงข้าต่อหน้าต่อตา ในมือเจ้าบ้านใหญ่จะมีคนหรือไม่ ข้าจะไม่รู้ชัดเชียวหรือ ในมือเขาไม่มีชื่อจื่อจากแคว้นต้าเหลียงอะไรนั้นเลย เขาแค่จะอาศัยเรื่องชื่อจื่อหายตัวไป มาดักตวงผลประโยชน์หนักๆ สักครั้ง!”

พอพูดจบ เว่ยเปียวก็หันกลับไปมองเชียวฉือด้วยสีหน้าเยียบเย็น “ท่านอ๋อง ท่านเชื่อข้านะ ข้าคือเจ้าบ้านรอง พวกเขาจะไปรู้อะไรเล่า ข้าพวกเขาเสีย!”

“เมื่อครุ่นเขายังเป็นพี่น้องของเจ้าอยู่เลยไม่ใช่หรือ”
เซียวฉือโยนกระบี่ให้ทหารที่อยู่ข้างกาย ก้าวออกไปยืนนอก
ธรณีประตู แล้วกล่าวเสียงเย็น “เจ้าบ้านรองพลิกใบหน้าเหมือน
พลิกหนังสือจริงๆ ทำให้ข้าได้เปิดหูเปิดตาแล้ว”

“ท่านอ๋องดูให้กระจ่าง เป็นพวกเขาต่างหากที่ทรยศ
ข้าก่อน พวกเขาต้องตาย ข้ายังรู้อีกมาก หากท่านอ๋องฆ่า
พวกเขาแล้ว ข้าจะบอกท่าน”

“ได้” เซียวฉือหันตัวเดินไปข้างนอก แล้วพูดทิ้งท้ายว่า
“มัดเว่ยเปียวไว้ ส่วนคนอื่น ๆ ฆ่าให้หมด!”

ที่แรกเว่ยเปียวดีใจ แต่จากนั้นก็ตกใจกลัว “ไม่นะ...
ท่านอ๋อง ข้าบาดเจ็บหนัก ตายได้เลยนะ ช่วยข้าด้วย”

เหยียนคววมองศีรษะของทหารราบเกราะเบาที่กำลัง
กรีดร้องร่วงลงพื้นคนแล้วคนเล่า ในที่สุดข้างหูกก็สะอาดไร้เสียง
รบกวณแล้ว เขาถอนหายใจ มองเว่ยเปียวผาดหนึ่ง

“นี่อะไรขึ้นได้กับบอกคนที่อยู่ข้างๆ ถ้าพูดจนนายท่าน
พอใจแล้ว เจ้าก็จะรอด”

ระหว่างที่เดินตามเชียวจื่ออยู่บนถนน เขยียนควนถือกระบี่
ไพล่หลัง

“ท่านอ๋อง ที่เจ้าบ้านรองหน่วยรบทะเลทรายบอก ชื่อจื่อ
นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าบ้านใหญ่หรือไม่พะย่ะค่ะ”

“ก่อนหน้านี้พวกเราไปดูจุดที่มู่สวินเคยโดนดักซุ่มแล้ว
เนินโคลนนั้นลึกหรือไม่” เชียวจื่อถาม

เขยียนควนครุ่นคิดแล้วตอบ “ดูเหมือนลึก แต่นั่นคือเนิน
โคลน จุดที่มีหลุมมีบ่อไม่เสมอกันเยอะมาก หากป้องกันดี ๆ
สักหน่อย กลิ้งลงไปก็ไม่เป็นอะไรอยู่ดี ไม่ทำให้ตายพะย่ะค่ะ”

“ศพของทหารคนสนิทถูกพวกเว่ยเปียวโยนขึ้นมาแล้ว
ส่วนมู่สวินหายตัวไป” เชียวจื่อขมวดคิ้ว

“เขายังมีชีวิตอยู่ ถูกใครบางคนช่วยชีวิตไว้แล้ว”

“ตามหลักแล้ว ต่อให้ชื่อจื่อสลับ แต่ก็น่าจะฟื้นได้แล้ว
เป็นไปได้อาจหรือไม่ส่งข่าวกลับมา กระหม่อมไม่รู้สีกอย่างนั้น
ด้วยนิสัยของสวินชื่อจื่อ ขอเพียงลี้มตาขึ้น ก็จะต้องกลับมา
แน่นอน”

เซียวจื่อเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปในลานบ้าน “ไม่ว่าเว่ยเปียวจะพูดอะไร ก็บอกข้ามาให้หมด แล้วก็...เรื่องที่ข้าเกือบประสบอันตราย อย่าให้อันเอ๋อร์รู้”

“พะยะค่ะ” เหยียนควนเข้าใจ รู้ว่าควรพูดอะไร ชาวของมู่สวินถูกส่งไปที่ค่ายทหารแคว้นต้าเหลียงทันที

พอจ้าวฮุยได้ข่าวมาก็ปรึกษากับลี้หยวนทันที เขามองลี้หยวนผาดหนึ่ง “เป็นหน่วยรบทะเลทรายของแคว้นต้าฉี”

“เป็นพวกเขาจริง ๆ” ลี้หยวนเดือดดาล “ข้าอยากจัดการพวกเขามานานแล้ว!”

“แต่เซอเจิ้งต้องบอกแล้วว่า ชื่อจื่อหน่าจะไม่ได้อยู่ในมือพวกเขา เรื่องหน่วยรบทะเลทราย เขาจะจัดการเอง ให้พวกเราอย่าเพิ่งบุ่มบ่ามทำอะไร ป้องกันไม่ให้แคว้นต้าฉีย้อนกลับมาโจมตีสิบสามเผ่า”

มีสหยาพร้อมอุดมการณ์ที่ทุ่มเทร่างกายแรงใจทำงานให้และไม่ถือสาความตายอย่างเซียวจื่อ ลี้หยวนนับถืออยู่ลึกๆ ในใจ เมื่อก่อนอย่างน้อยก็เห็นแก่หน้าชื่อจื่อ เซอเจิ้งต้องผู้นี้ถึงได้ทุ่มเทสุดใจ

แต่ตอนนี้ชื่อจื่อไม่ส่งจดหมายมาเลย เชอเจิ้งอ๋องผู้นี้ นอกจากจะไม่ถือโอกาสซ้ำเติมแล้ว กลับแสดงความเป็นมิตร มากขึ้นด้วยซ้ำ

ลี่หยวนสงสัย “จ้าวฮุย เจ้าว่าเชอเจิ้งอ๋องคนนี้มีความ สัมพันธ์กับชื่อจื่ออย่างไร เหตุใดชื่อจื่อไปเมืองหลวงมาเพียง รอบเดียว ก็มีสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับเชอเจิ้งอ๋องแคว้นต้าเหลียง อย่างนี้แล้ว”

จ้าวฮุยยังไม่ทันดื่มน้ำแกงร้อนสักคำ แต่กลับรู้สึกร้อน ผ่าวที่ลำคอ เขาถลึงตา “พูดจาเหลวไหลอะไร”

“ข้าไม่ได้พูดเหลวไหล ข้าเคยเจอครั้งหนึ่ง” ลี่หยวนมอง ซ้ายมองขวา กล่าวเสียงต่ำแล้วเข้ามาใกล้จ้าวฮุย “ครั้งแรกที่ เชอเจิ้งอ๋องลอบมาพบชื่อจื่อ ทั้งสองไม่เพียงแค่อัดมือกันนาน ไม่ยอมปล่อย ชื่อจื่อยังเป็นฝ่ายกดเชอเจิ้งอ๋องนั้นก่อนด้วย ข้าตกใจจนงุนงงไปหมด แต่ไม่เคยกล้าพูด เก็บกดไว้ทุกวัน เก็บกดจะตายอยู่แล้ว”

จ้าวฮุยพลันมองเขา “เจ้าลึง เจ้าเป็นบ้าใช่หรือไม่”

ลีหยวนเถียงกลับ “ข้าไม่ได้บ้า ข้าได้ยืนยันว่าเซ่อเจิ้งอ๋อง
นั้นมีพระชายา ทั้งยังเป็นสตรีด้วย ชื่อจื่อของพวกเราเป็นบุรุษ
หากไปอยู่กับเขาจะไม่เสียเปรียบหรือ แค่อึดขาก็เป็นทุกข์
แล้ว”

จ้าวฮุยนับว่าได้เปิดหูเปิดตาเต็มที่แล้ว อาการ ‘อารมณ์
อ่อนไหว’ ของลีหยวนสมคำร่ำลือจริงๆ!

พระอภัยมณี

บทที่ 400 ข้าให้อภัยเขาแล้ว

ตั้งแต่ค่ายแคว้นต้าเหลียงตรงตีนเขามั่วกันไปถึงสิบสามเผ่าของแคว้นต้าฉีต้องผ่านเส้นเขตแดน เพียงแต่สิบสามเผ่าในตอนนีมีการวางกำลังป้องกัน ถูกรับช่วงต่อโดยทหารม้าเกราะเหล็กแคว้นต้าเหลียง

เมื่อไปถึงบริเวณที่สูงที่สุดของเขามั่วกัน มูอันก็หันกลับไปมองทางเมืองตันเจิงที่หนึ่ง แล้วหลุบตาลง

“หากตั้งใจไม่ลง ก็ให้จ้าวฮุยไปส่งเจ้าที่เมืองตันเจิงก่อนก็ได้” หวังจู่จินมองทิวทัศน์อันรกร้างไร้ผู้คนนอกตุ้รถม้า แล้วกล่าวพลางยิ้มบาง “เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ แม่จะไม่รู้เชียวหรือ”

มูอันปล่อยผ้าม่านที่หนาหนักลงมา ก่อนหันกลับมาตอบ “ท่านแม่รู้ทุกอย่างเลย อยากให้เข้าไปมากเลยใช่หรือไม่ ท่านแมื่อยังไม่เคยเจอเชียวฉือนี้นา?”

“หลายปีมาแล้ว นานๆ ที่จะกลับเมืองหลวงสักครั้ง ช่วงนั้นได้พบเชียวฉือ” หวังจู่จินนึกถึงอดีตอันงดงาม ตราบไค

ที่อันเออร์ชของนางอยู่ที่เมืองหลวง ตราบไถที่จวนมู่ยังอยู่เมืองหลวง นางก็มักมีความหวังว่าจะกลับไป นางกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เซียวฉือในตอนนั้นใบหน้าเย็นชามาก ไม่ชอบพูด แม้คิดไม่ถึงเลยว่าลูกจะตบแต่งกับเขาจริงๆ”

มู่อันนั่งตัวตรงอย่างสง่าผ่าเผย “แต่เรื่องแต่งงานของข้ากับเซียวฉือถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรกแล้ว จะไม่ทำตามสัญญาได้อย่างไรเจ้าคะ”

“ท่านพ่อเจ้าไม่ยากให้เจ้าแต่งงานกับคนจากตระกูลที่สูงกว่า แต่แม่เพียงอยากให้เจ้าได้ตบแต่งกับคนที่ตัวเองชอบ เป็นเชื้อพระวงศ์แล้วอย่างไรเล่า เรื่องแต่งงานตอนนั้น เดิมทีก็กำหนดขึ้นอย่างลวกๆ ใครจะไปทำตามสัญญาจริงๆ” นางถอนหายใจแล้วบีบมือมู่อัน เอ่ยเสียงต่ำ “ไม่เคยคิดเลยว่าเจ้าจะแต่งงานกับเขาแล้วจริงๆ”

มู่อันคิดในใจ เกือบไม่ได้แต่งแล้ว

เมื่อมาถึงเขตแดนเขามั่วกัน ใช้ตาเปล่ามองก็เห็นหิมะละลาย อากาศอบอุ่นไปด้วยความชื้นที่สะสมมาหลายเดือน คนยืนเหม่ออยู่ตรงนั้นนานมาก ร่างกายแทบรับไม่ไหวแล้ว

จ้าวฮุยลงมาเดินอยู่บนพื้น จู่ม้ามาหา มู่อันที่นั่งอยู่ตรงหัวรถม้าและกำลังทอดสายตามองไปไกลๆ “เส้นทางช่วงนี้เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำ เดินทางได้อย่างปลอดภัย อาจจะช้าหน่อย รอตะวันตกดินก็จะได้เห็นธงของสิบสามเผ่าแล้วพะย่ะค่ะ”

“อืม” มู่อันตั้งสติกลับมา “เดินทางมาวันหนึ่งแล้ว ทุกคนเหน็ดเหนื่อย ค่อยๆ ไปเถอะ พักผ่อนสักหน่อย”

จ้าวฮุยผ่อนฝีเท้าให้ช้าลง ส่งเชือกม้าให้องครักษ์ที่อยู่ข้างๆ แล้วมาเดินอยู่ข้างกายมู่อัน เขาก็อึกเหมือนอยากพูดอะไรสักอย่าง พอ มู่อันจ้องมองมา เขาถึงได้เอ่ยเสียงเบาๆ ว่า “พระชายาอย่าถือโทษนายท่านเลยพะย่ะค่ะ ระหว่างทางจากเมืองหลวงไปฉางหลิง จนกระทั่งถึงเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียง ต่อให้สุดท้ายโจมตีสิบสามเผ่าจนติดกับดัก...ยามว่างที่ดื่มสุรากับกระหม่อม เขาก็พูดถึงแต่พระชายา”

จ้าวฮุยไม่ใช่คนใจอ่อน ในปีนั้นแม่ทัพกับฮุยยินทั้งมู่สวินไว้ที่เมืองหลวงแคว้นต้าเหลียง เขาใช้เวลาอยู่กับมู่สวินมากกว่าใคร หากมู่สวินเป็นคนใจอ่อนมืออ่อน คงไม่ได้อยู่อย่างสงบสุขเช่นนี้ สำหรับเขาแล้ว มู่สวินเป็นมากกว่าเจ้านาย ตอนนั้นเขายังอายุน้อยไม่รู้อะไรกับได้เลี้ยงลูกชายหนึ่งคนแล้ว เขา

ค่อยๆ มองมู่สวินแบกรับภาระเพียงลำพัง จนชื่อเสียงโด่งดัง
ทั้งเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียง

ทั้งสองเพียงส่งสายตาให้กันผาดเดียว ก็เข้าใจแล้วว่า
อีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่

มู่อันไม่ตอบอะไร จ้าวฮุยเดินไปเงิบๆ ก่อนกล่าวอีกว่า
“พระชายา นายท่านเพียงอยากให้ท่านกลับบ้าน เก็บท่านไว้
ข้างกายแล้วดูแลเอง เขาไม่ได้อยากให้ท่านกับท่านอ๋องแยกจาก
กัน

“ไม่ได้ไม่อยากเลยสักนิด ตอนนั้นเขาต้องถูกกักบริเวณไว้ในตำหนักไท่เหอ แต่เขาช่วยท่านอ๋องพาท่านสังหารฝ่าออกมาเป็นกระหม่อมเองที่ห้ามไว้ เพราะท่านแม่ทัพกับฮุยินขาดเขาไม่ได้ จวนมู่ที่เมืองหลวงต้าเหลียงไม่อาจขาดชื่อจื่อได้” พอพูดถึงจุดที่ปวดใจ จ้าวฮุยก็ชะงักหลายครั้ง “ตอนหลังนายท่านให้กลุ่มราตรีอำมหิตเข้าเมืองหลวงไปช่วยท่านอ๋อง ช่วยทิ้งเฟิงด้วย ไม่ใช่ว่านายท่านออกคำสั่งขัดขวาง แต่เป็นเพราะศิษย์ในสำนักไม่เชื่อฟังเอง ถึงได้เกือบทำผิดพลาดครั้งใหญ่ เพื่อพระชายาแล้ว นายท่านยอมสละได้ทุกอย่าง เขาอยากจะทำเซซเซยสิ่งที่ตระกูลมู่ติดค้างท่านให้หมด”

มูอันหลุบตาลง แพนตาเริ่มขยับเบาๆ นางตอบกลับเสียงเบา “ขำรู้แล้ว”

“ในใจพระชายามีปม นายท่านก็เช่นกัน ท่านคือน้องสาวของเขา เขาจะไม่รักท่านได้อย่างไร” จ้าวฮุยยิ้มอย่างชื่นชม

“นายท่านเคลื่อนทัพไปที่เขามั่วกัน ไม่ใช่เพื่อสร้างผลงานใหญ่ให้แวนแคว้น แต่เขาอยากสกัดหลังให้ท่านอ่อน อยากให้เซอเจิ้งอ้อมมีชีวิตรอดอยู่ต่อ ไม่ยอมปล่อยให้เกิดอะไรขึ้นกับเขาบนสนามรบเด็ดขาด นายท่านกลัวว่า...กลัวว่าพระชายาจะเกลียดเขาไปทั้งชีวิต”

“จ้าวฮุย ขำรู้หมดแล้ว ข้าเลิกโทษเขาตั้งนานแล้ว” พอมูอันก้มหน้า น้ำตาก็หยดลงมา “หากพี่ชายข้ากลับมา ข้าก็จะให้อภัยเขา”

ขอเพียงมูสวีนกลับมาอย่างปลอดภัย นางก็จะยอมให้อภัยทุกอย่าง เพราะนั่นคือญาติของนาง คือพี่ชายที่รักและห่วงใยนางที่สุด

กระทั้งตอนนี้จ้าวสุยก็ยังไม่กล้าคิดถึงปิ่นเล่มนั้นที่มู่อันใช้ปักบนปากของมู่สวิน กระทั้งตอนนี้ยังทิ้งรอยแผลเป็นลึกไว้อยู่เลย

“ตอนที่นายท่านเคลื่อนทัพไปทางเหนือ ก็ยังนึกเสียใจที่หลังอยู่เลย พระชายาคงยังไม่ทราบว่าเขาอยากให้ท่านออกมาส่งเขา แล้วบอกเขาว่า ข้าจะรอพี่ชายกลับมา” จ้าวสุยหันไปมองตรงจุดไกลๆ แล้วพูดติดๆ ขัดๆ

“เพียงคำเดียวจากพระชายา ชื่อจื่อ ขอให้เดินทางราบรื่น ครึ่งเดือนที่เดินทางขึ้นเหนือ นายท่านก็ไม่ได้ยิ้มอีกเลย เขาถามกระหม่อมว่า น้องสาวอยากมาก เขาจะอย่างไรดี”

จ้าวสุยจะคิดหาทางอะไรได้ เขาได้แต่เป็นทุกข์อยู่ในใจ เขาหันตัวเดินเข้าไปในตำหนัก มู่อันนั่งอยู่ตรงมุม ไม่ได้ยินจ้าวสุยพูดอะไรอีกแล้ว

มู่อันไม่อยากฟังแล้ว หลายวันมานี้ นางร้อนใจอยากฟังข่าวของมู่สวิน แต่ก็กลัวอีกว่าจะได้ฟังข่าวร้าย

นางบังคับตัวเองไม่ให้คิด ได้แต่รอให้มู่สวินกลับมาอย่างปลอดภัย

ไม่ง่ายเลยกว่าจะเจอเบาะแสของหน่วยรบทะเลทราย
ของแคว้นต้าจี แต่กลับไม่รู้ว่าเป็นเรื่องดีหรือเป็นเรื่องร้าย

ถูกดั๊กซุ่มและบาดเจ็บสาหัส หายไปอย่างไร้ร่องรอย
ความหวังขาดหาย

พวกเขาทุกคนต่างรู้ สำหรับจ้าวฮุย พุดในกรณีี่เลวร้าย
ที่สุด หากมู่สวินไม่กลับมา เขาก็หวังว่ามู่อันจะไม่เกลียดมู่สวิน
อีก

เขาเป็นคนดีเสียขนาดนั้น จะหายไปอย่างไร้ร่องรอย
พร้อมความสำนึกเสียใจที่หลังได้อย่างไร

เมื่อผ่านพื้นที่ชุ่มน้ำบริเวณนี้ไป ระหว่างทางเป็นทิวทัศน์
ของแคว้นต้าจี สมกับเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์สิบสามเผ่า ในพงหญ้าที่
ขึ้นข้างทางล้วนมีสมุนไพรพิษเติบโต จ้าวฮุยเตือนทุกคนให้ระวัง
แมลงที่อยู่ในพงหญ้าก็เป็นแมลงที่มีพิษทั้งนั้น

ตรงป้ายแสดงขอบเขตของสิบสามเผ่า ไม่น่าเชื่อว่าจะมี
ธงของทหารม้าเกราะเหล็กแคว้นต้าเหลียงปักอยู่ด้วย แม้อากาศ
จะไม่อบอุ่นเหมือนเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียง แต่กลับอุ่นกว่า
ค่ายทหารตรงดินเขามั่วกันมาก

จ้าวฮุยส่งข่าวมาตั้งแต่เช้า ทหารคนสนิทของมู่หนาน-
จวินตั้งใจมารับโดยเฉพาะ

ทหารนายนั้นพาคนเข้ามาพักผ่อนบริเวณรอบนอกก่อน
นั่งโคลงเคลงอยู่ในรถม้าตลอดทาง หวังฉู่จวินไม่มีกำลังวังชา
แล้ว นางลงจากรถแล้วเดินมาถาม “หนานจวินยังสบายดีใช่ไหมหรือ
ไม่”

ทหารนายนั้นตอบ “ฮูหยินวางใจได้ขอรับ ท่านแม่ทัพ
สบายดีทุกอย่าง”

เพียงแต่เมื่อรู้ว่าฮูหยินกับบุตรสาวของตนต้องเดินทาง
มาไกล ก็โมโหไม่เบา

สิ่งปลูกสร้างบริเวณรอบนอกของสิบสามเผ่า ทั้งหมด
เหมือนชีวิตชาวป่า ตรงหน้าเต็มไปด้วยพืชพรรณ ที่ปักส่วน
ใหญ่สร้างเป็นเพิงแบบพิเศษ แต่กลับทนทานมั่นคงมาก บน
หลังคาวาดภาพสัตว์วิญญูณไว้อย่างประณีต ไม่เสมอกันแต่
ได้สัดส่วน ไม่บังแสง นับว่าสบายและน่าอยู่

เมื่อจ้าวฮุยเข้ามาในบ้าน ข้างในก็เตรียมอาหารอย่าง
ง่าย ๆ ไว้แล้ว ทุกคนนับถือมู่ฮั่นมากขึ้น

“ท่านแม่ทัพยังจัดการงานในกองทัพอยู่ขอรับ เกรงว่าช่วงค่ำๆ ถึงจะกลับมา ฮุหยินกับท่านหญิงพักผ่อนที่นี่สักหนึ่งชั่วยาม ช่วงค่ำๆ พวกเราค่อยเดินทางกันต่อ”

มู่อันมองทหารคนสนิทนายนั้น เห็นอีกฝ่ายอยู่ข้างกาย มู่หนานจวินบ่อยๆ ลำดับอาวุธโสพอๆ กับจ้าวฮุย นางเหลือบตาขึ้นถามว่า “ที่นี่คือรอบนอกของสิบสามเผ่าหรือ”

“ขอรับ” คนนั้นตอบ “สิบสามเผ่ามีผู้นำทั้งหมดสิบสามคน ถูกประหารไปหมดแล้ว ตอนนี้ท่านแม่ทัพอยู่ที่เผ่าเจ็ด เป็นบริเวณที่เจริญที่สุดของสิบสามเผ่า อาคารบ้านเรือนในนั้นคล้ายกับในเมืองไม่มีผิด กำลังหลักของพวกเราไปรวมตัวอยู่ที่นั่น หากท่านหญิงไปที่นั่นแล้ว จะอยู่สบายขึ้นขอรับ”

“ต้องใช้เวลาเดินทางก็ชั่วยาม” มู่อันถาม

ทหารคนสนิทนายนั้นยิ้ม “มีบางอย่างที่ท่านหญิงยังไม่ทราบ สิบสามเผ่าใกล้เคียงกันมาก เส้นทางเชื่อมถึงกัน หากใช้เส้นทางเฉพาะ สองชั่วยามก็ถึงแล้วขอรับ”

เช่นนั้นก็ต้องเดินทางตอนกลางคืนแล้ว มู่อันไม่ค่อยวางใจสุขภาพร่างกายของหวังจวิน

“ท่านแม่ เราพักกันที่นี่สักคืนดีหรือไม่เจ้าคะ ถึงอย่างไร
ตอนนี้พวกเราที่อยู่ใต้หลังตาท่านพ่อแล้ว ไม่ต้องรีบหรรอก
เจ้าคะ”

หวังจวินยืม “เจ้าไปถามท่านพ่อเจ้าสิว่าเขายอมหรือไม่”

“หืม?” มู่อันนง

“ท่านหญิง ท่านแม่ทัพยอมทำใจเห็นท่านหญิงลำบาก
ไม่ได้ แต่บริเวณรอบนอกไม่ปลอดภัย ยามค่ำคืนมีสิ่งรบกวน
ไม่หยุด ท่านแม่ทัพไม่ให้โอกาสข้าน้อยลงเลย” ทหารคนสนิท
นายนั้นกล่าวอย่างลำบากใจ “ท่านแม่ทัพกำชับไว้ ต่อให้ต้อง
เดินทางทั้งคืน ก็ต้องส่งท่านหญิงกับฮูหยินมาถึงข้างกายเขา
ให้ได้ขอรับ”

ไม่วางใจเลยสักนิด

มู่อันจใจ นั่งลงครู่หนึ่ง เมื่อเห็นท้องฟ้ามืดแล้วก็ออก
เดินทางล่วงหน้า

ข้อเสียของการเดินทางตอนกลางคืนคือได้เห็นทิวทัศน์ระหว่างทางน้อย เดิมทีก็เดินทางราบรื่นอยู่ดี ๆ แต่จู่ ๆ ข้างหน้าก็มีสิ่งกีดขวาง ไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอยู่นานมาก

องครักษ์วิ่งไปดู แล้วกลับมารายงาน “อูหยิน ท่านหญิงเป็นพวกเซลยศึกของสิบสามเผ่าที่หนีออกมา อยากจะก่อเรื่องขอรับ”

มูอันเล็กมานอกไปดู เห็นแสงเทียนของอีกฝ่ายราง ๆ เสียงตะโกนด่าก็ดังมาเช่นกัน เป็นเสียงด่าที่ฟังดูไม่ได้ตั้งใจ และไม่ได้แค่น เพียงสบถไปเรื่อยเปื่อยเท่านั้น

ผ่านไปประเดี๋ยวเดียว ทุกอย่างก็กลับสู่ความเงียบสงบ แสงเทียนของอีกฝ่ายก็ดับลงแล้วเช่นกัน ทหารหลายกลุ่มปราบปรามอย่างชำนาญอยู่ในความมืด

ได้ยินลี้หยวนบอกว่าเดิมทีสิบสามเผ่าทิ้งชาวบ้านแคว้นต้าฉีไว้ไม่น้อย ทั้งยังมีเซลยศึกที่ขังแยกอีก ยังไม่ได้จัดการหาที่พักให้อย่างเหมาะสม ด้วยข้อเสียเช่นนี้ ทำให้มีชาวบ้านออกมาก่อเรื่องแทบทุกวัน

ทิงเฟิงสืบดูสถานการณ์จนกระจ่างแล้ว เดินตามกลุ่มเข้ามาใกล้มู่อัน หันกลับมาบอกว่า “นี่ไม่เหมือนการศึกษาในอาณาจักรเพคะ ถึงอย่างไรก็มีศัตรูนอกแคว้นบุกเข้ามา เก็บพวกชาวบ้านและเชลยศึกไว้ ไม่ได้สังหาร จึงออกมาก่อเรื่องวันเว้นวัน เห็นจนชินแล้ว”

“ก็ช่วยไม่ได้ รองผู้บัญชาการสืบบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า ส่วนใหญ่เป็นเด็กและสตรี จะสังหารได้อย่างไร” มู่อันได้ยินเสียงเบาลงเรื่อยๆ และไม่ได้ทำให้นางเสียเวลาเดินทางมากนัก จึงกล่าวอย่างไม่จริงจัง “ได้ยินชาวบ้านที่เพิงดำเมื่อครู่นี้หรือไม่ พวกเขาออกไปก็มีแต่ต้องตาย เมืองอื่นก็เข้าไปไม่ได้ ทำได้เพียงอยู่ที่สิบสามเผ่าต่อ ทหารม้าเกราะเหล็กแคว้นต้าเหลียงก็ไม่เอาชีวิตพวกเขา หากไม่ก่อเรื่องก็จะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป มีชีวิตอยู่ต่อไปย่อมดีกว่าอะไรทั้งสิ้น”

ทิงเฟิงถอนหายใจ “สิบสามเผ่าเป็นจุดยุทธศาสตร์ของแคว้นต้าฉินมาตลอด คนที่นี่ล้วนมีความรู้สึกถึงเกียรติและความอับยศของแคว้น หากไม่ใช่เพราะสิ้นหวังท้อใจ ไร้หนทางร้องขอชีวิต สภาพคงไม่เป็นเหมือนอย่างวันนี้แน่นอน”

มูอันยิ๊งพัน “ยอดเยี่ยมเลย คุณแม่ที่เด็กและสตรีเหล่านั้น
ถือจอบไล่ตีทหารม้า ก็รู้แล้วว่าพร้อมเป็นร่วมตายไปกับแคว้น
แคว้น”

ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว ประตุมืองใหญ่ของหลี่เว่ยปิดสนิท
ราชสำนักไม่ได้ส่งกำลังหนุนมา สิบสามเผ่าถูกทิ้งไว้ที่ค่าย
สำคัญแล้ว บางครั้งก็ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าฮ่องเต้แคว้นต้าฉีผู้นี้คิด
อย่างไร แหล่งพิษของแคว้นต้าฉีถูกคนอื่นควบคุมไว้อย่างนี้ แต่
ไม่มีท่าทีว่าจะซิงกลับเลยสักนิด

แม้แต่เส้นชีวิตก็ไม่ต้องการแล้วหรือ

มูอันเหลือบตามองพระจันทร์เสี้ยวผาดหนึ่ง ก่อนขยับ
ริมฝีปาก พิมพ์ว่า “สงสัยจะเก็บกดเรื่องสำคัญไว้”

ทิงเฟิงหันไปมองมูอันด้วยสีหน้าเรียบเฉย ได้ยินไม่ชัด
ว่าเมื่อครูนี้นางพูดอะไร เห็นเพียงมูอันเงยหน้าขึ้นมองฟ้า

ดาวที่นี้สว่างไสวกว่าที่เมืองหลวงมาก เพียงมองปราด
เดียว แสงดาวนับไม่ถ้วนก็ตกลงมาในดวงตา รองรับความ
งดงามไม่จบไม่สิ้น

ทิงเฟิงรบกวนไม่ลง ได้แต่ตามอยู่ข้างหลังเงิบๆ

ระหว่างทางมีเรื่องรบกวนไม่น้อยเลยจริงๆ จ้าวสุยถอย
กลับมาจากข้างหน้า สีหน้าไม่ค่อยมีความสุขเท่าไร

“ท่านหญิง กำลังจะถึงแล้วครับ”

“ดูเซลยศึกอย่างไร เหตุใดจึงปล่อยให้หนีออกมาง่าย ๆ
เช่นนี้” มู่อันหลูบตามองจ้าวสุย รีบคำนวณในใจแล้วเอ่ยว่า
“ระยะทางเกือบสองชั่วยาม ไม่ว่าจะผ่านจุดใด เหตุใดจึงมีแต่
เหตุการณ์ทหารลาดตระเวนตามจับเซลยศึกที่หลบหนี นั่นคือ
ทหารราบเกราะเบาที่วิ่งไปลงมือที่ตื่นเขามัวกันได้ หรือว่า
พวกเขาออกจากที่นี่ไปจริงๆ”

จ้าวสุยส่ายหน้า “ยอมไม่ใช้อยู่แล้วครับ ตอนที่สิบสาม
เผ่าถูกยึด มีคนฉวยโอกาสตอนวุ่นวายหนีไม่น้อยเลย นายท่าน
ไม่อยู่ วินัยทหารของแต่ละพื้นที่จึงไม่มีผล ยากที่จะไม่สูญเสีย
การควบคุม แต่พอท่านแม่ทัพมาถึง ทหารของสิบสามเผ่าก็
รวมตัวกันอย่างรวดเร็ว ทหารเซลยศึกที่อยู่นั้นจึงโชคดี
หนีออกมาได้ แต่ก็ไม่มีทางหนีออกจากบริเวณรอบนอกของ
สิบสามเผ่าได้อยู่ดี”

“เช่นนั้นก็ยังหนีออกมาได้นี้” มูอันไม่ได้มองจ้าวฮุย ถามเพียงว่า “เพราะเหตุใดกัน”

ต้องทราบว่เมื่อทหารเซलयี้กถูกจับตัวไว้ แล้วมีการเผ่าที่เข้มงวดมากพอ ก็ไม่มีทางที่จะหนีออกมาได้

“ท่านหญิงคิดมากไปแล้ว คนที่พวกทหารไล่ตามไม่ใช่ทหารเซलयี้ก ส่วนใหญ่เป็นพวกชาวบ้านที่จวโยกาสหนีออกมาท่เรื่องตอนกลางคืนขอรับ” จ้าวฮุยสนใจ น้ำเสียงแฝงด้วยความไม่สบายใจเล็กน้อย “พอเด็กคนหนึ่งวิ่งออกมาทั้งครอบครัวก็วิ่งตามออกมาด้วย วิ่งไปทางจุดที่ขงเซलयี้กจวโยกาสตอนวันวายท่เรื่อง วิ่งไปอยู่กับพวกทหารเต็มเมืองทำให้พวกทหารฆ่าเด็กที่วิ่งเพ่นพ่านไปทั่วนั้นไม่ได้”

ไม่ใช่ว่ทุกคนจะยอมเชื่อฟังแต่โดยดี ท่ให้มิกำลังน้อยและอ่อนแอกว่า แต่ก็ยังอยากจงรักภักดีต่อบ้านเมืองเต็มทีต้องการสู้กับผู้รุกรานให้ถึงที่สุด

จะมีวิธีแก้ไขอย่างไรได้อีก

เผ่าเจ็ดสร้างอาคารบ้านเรือนเหมือนในเมือง กำแพง
เมืองไม่สูง บนช่องกำแพงเห็นตัวองค์กรครึ่งหนึ่ง ประตูเมือง
ก็ไม่ได้ปิด มองเห็นแสงไฟตั้งแต่ไกลๆ

มูอันยิ้มหน้าบาน ตอนนี้เข้ายามจื้อแล้ว ในที่สุดก็ถึง
เสียที

ดวอยาบา

บทที่ 401 ถึงสิบสามเผ่า

ประตูดูเก่าชำรุดเล็กน้อยอยู่ตรงหน้านี้เอง รอบ ๆ ยังมีอาคารบ้านเรือนสูงต่ำไม่เสมอกันเรียงราย สิบสามเผ่าอยู่ติดกันมากจริง ๆ ด้วย เหมือนเป็นถนนยาวที่ทะลุผ่านทางสิบสามเมือง ยิ่งเดินเข้าไปข้างใน หนทางที่ว่างเปล่าไร้ผู้คนก็ยิ่งน้อยลง

องค์กรที่ลาดตระเวนตอนกลางคืนเปลี่ยนเวรกัน เหนื่อยมาตลอดทางแล้ว ตอนที่ทุกคนรู้สึกผ่อนคลายร่างกาย และจิตใจ ข้างหน้าก็มีเสียงร้องไห้โวยวายระคายหูดังมา

องค์กรที่ลาดตระเวนตอนกลางคืนเริ่มวิงวอน ไปรวมตัวกันที่จุดจุดหนึ่ง โคมไฟในบ้านที่อยู่โดยรอบก็ทยอยสว่างขึ้นแล้วเช่นกัน ตามมาด้วยเสียงด่าทอ

“เกิดเรื่องอะไรกัน” มูอันถาม

จ้าวสุขขมวดคิ้ว “ข้าน้อยจะไปดูสักหน่อย คงจะมีคนก่อเรื่องอีกแล้ว”

กำลังจะถึงประตูแล้ว ยังมีใครก่อเรื่องอะไรอีก

ได้ยินเสียงว่า ‘หวังซื่อจื่อ’ ดังแว่วมา มูอันป็นลงจากม้า
สบตาซึ่งเจียนแวบหนึ่ง เสียงร้องหวาดกลัวข้างหน้ายังดังขึ้น

“เป็นสวี่ค่วง เขาทำอะไรของเขา!” มูอันหันกลับไปพูด
กับทหารคนสนิท “พวกเจ้าอ้อมไป พาท่านแม่เข้าไปรอดตรงได้
ประตูเมืองก่อน ข้ากับจ้าวฮุยจะตามไปที่หลัง”

มูอันกับซึ่งเจียนเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปในกลุ่มคน องค์กรัก
กลุ่มหนึ่งถือดาบยืนอยู่ที่เดิม แต่ละคนเผยสีหน้าโมโหปน
ประหลาดใจเล็กน้อย

สวี่ค่วงยืนอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้าอึมครึม กระบี่ในมือที่
กำลังขึ้นบนพื้นมีหยดเลือดกลิ้งหยดลงมา เขาตวาดเสียงเข้ม
“วุ่นวายมาตลอดทาง ทหารของแม่ทัพมู่ซำงอดกลั้นเก่งจริง ๆ
จะใจอ่อนกับพวกศัตรูไปทำไม”

“หวังซื่อจื่อ...ท่าน!” จ้าวฮุยเดือดดาล “ใครใช้ให้ลงมือ!”

สวี่ค่วงมองหน้าเขาแวบหนึ่ง “เก็บพวกเขาไว้ก็นับว่ามี
เมตตาแล้ว ยังจะฉวยโอกาสก่อความวุ่นวายอีก ต้องฆ่าทิ้งสิ”

เรื่องนี้ทำให้จำวสุขุยกอกจนพูดไม่ออก ขณะมองศพเด็ก และคนชราสามศพบนพื้น แล้วก็ชายชาวแคว้นด้าฉีอีกหลายคนที่กำลังถูกองค์กรรักษาดบนพื้นและร้องไห้โวยวายตรงหน้าศพที่ตกใจจนหน้าซีด

“หวังซือจื่อ หากไม่มีคำสั่งของท่านแม่ทัพ พวกเราก็ลงมือสังหารคนไม่ได้ขอรับ” องค์กรรักษคนหนึ่งก้าวมาข้างหน้า มองสวี่ค่วงอย่างเดือดดาล “เป็นเด็กกับคนแก่และสตรีที่อ่อนแอทั้งนั้น หวังซือจื่อทำลงได้อย่างไร”

“แค่เป็นเด็ก สตรีกับคนชราก็ควรเห็นใจแล้วหรือ อาศัยความอ่อนแอของตัวเองทำทนายฆ่าแล้วฆ่าเล่า” สวี่ค่วงกล่าวเสียงเย็น “สิบสามเผ่าถูกทหารม้าเกราะเหล็กแคว้นด้าเหลียงยึดครองแล้ว จะสนทำไมว่าจะจะเป็นเด็กหรือสตรี ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้ก็บเท้าม้าเหล็กได้ ก็ควรจะเข้าใจสถานการณ์เสียบ้าง ไม่จำเป็นต้องให้ทนายพวกเขา ต่อให้สังหารทั้งสิบสามเผ่า ทำให้ทหารม้าเกราะเหล็กแคว้นด้าเหลียงเข้าประจำการอย่างไรก็वलพวกเขาก็ไม่กล้าพูดอะไรอยู่ดี!”

จู่ๆ ก็หิวชาวยที่ก็ก่อเรื่องคนหนึ่งขึ้นมาจากมือองครักษ์
สวี่ค่วงจ้องเขาอย่างดูร้าย “สตรีกับเด็กอาศัยว่าตัวเองจะไม่ถูก
ฆ่า แต่เจ้าอาศัยอะไร”

คนแคว้นต้าฉีร้องไห้จนเสียงหายให้กับเด็กที่ตายอยู่บน
พื้น แล้วมองสวี่ค่วงอย่างหวาดกลัว กล่าวอย่างแผ่งความเคียด
แค้นอยู่หลายส่วน “เจ้าสังหารคนบริสุทธิ์ เจ้าต้องไม่ตายดี”

“จะให้ชื่อจื่อผู้นี้ตามใจคนที่สมควรตายอย่างพวกเจ้า
เช่นนั้นหรือ” สวี่ค่วงกวาดตามองไปรอบๆ ผาดหนึ่ง เมื่อสบ
ประสานสายตากับคนเฒ่าไม่สะทกสะท้านของมู่อัน ทันใดนั้นเขา
ก็วางมือต่ำลง แสงสะท้อนคมกระบี่แวบวับ ชายที่อยู่ในมือเขา
สักระยะกับร่างกายอยู่กันคนละที่แล้ว

ชาวบ้านที่อยู่รอบๆ ตกใจ ทอยยกกันออกมาดู ความ
หวาดกลัวลุกลามอยู่ท่ามกลางราตรีอันมืดมิด องครักษ์กระจาย
ตัวทันที บีบให้คนที่ร้อนรนถอยกลับไป

“คุณหนู พวกเราไปกันเถอะเจ้าคะ” ซิงเจียนดึงมู่อัน
“ไปกันเถอะ”

เลือดไหลจากพื้นมาถึงใต้รองเท้าของมูอัน ปลายรองเท้าของนางเปื้อนเลือด มองสวี่ค่วงอย่างสงบนิ่งแวบหนึ่ง แล้วหันตัวเดินไปทางประตูเมืองของเผ่าเจ็ด

สวี่ค่วงผิวดาดเล็กน้อย เขาหลบคมกระบี่ขณะจ้องเงาหลังของมูอัน จากนั้นมองไปทางจ้าวฮุยที่ส่งสายตาเดือดดาลมาให้ถามกลับว่า “เป็นอะไรเล่า ข้าทำไมถูกหรือใคร คนใจบุญใจกุศลอย่างท่านหญิงอันยังไม่พูดอะไรเลย แต่เจ้ากลับโมโหไม่เบา”

จ้าวฮุยชะงัก ก่อนหันตัวเดินแยกออกไป

เป็นเช่นนั้นจริง ๆ เมื่อครุ่นมูอันเห็นแล้ว แต่ไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น เดินเข้าประตูเมืองไปแล้ว จ้าวฮุยเดินก้าวยาวตามไป

ชิงเจียนอยู่ข้างๆ กระซิบเสียงต่ำเบาว่า “หวังชื่อจื่อใช้กำลังทหารเป็นการส่วนตัวเพื่อสังหารคนพวกนั้น เกรงว่าจะสร้างความยุ่งยากแล้วเจ้าค่ะ”

“เสื่อสองตัวอยู่ภูเขาสูงเดียวกันไม่ได้ ที่นี้หากไม่ใช่เวลาเปลี่ยนผ่านหลายสิบปี ชาวบ้านแคว้นต้าฉีกับทหาร

แคว้นต่ำเหลียงก็ไม่มีทางสานสัมพันธ์ให้เหมือนเป็นบ้านหลังเดียวกันได้ ยังมีเวลาที่ต้องรูนวายอีก”

เห็นรถม้าของหวังฉู่จินมารออยู่ตรงหน้าแล้ว มู่อันก็เร่งฝีเท้าเดิน “สวี่ค่วงทำถูกแล้ว แต่ก็ไม่ถูกเช่นกัน พวกเราไม่มีวิธีการที่ดีกว่านี้เพื่อทำให้สิบสามเผ่าเล็กรูนวาย ทำได้เพียงสังหารเท่านั้น”

เมื่อเกิดศึกสงครามขึ้น กองทัพศัตรูผ่านเขตแดน สังหารและทอดทิ้งผู้คนในเมือง แม้แต่ต้นหญ้าก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นไม่ใช่น้อยๆ ก็เหมือนกับเมืองอันเปียนในปีนั้น เคยมีกองทัพศัตรูที่เห็นเด็กแล้วตัดใจฆ่าไม่ลงหรือไม่

ไม่มี

เป็นเพราะเคยเห็นความโหดร้ายเหล่านั้นมากับตาตัวเอง เคยได้ยินเรื่องราวของหลุมเลือดในปีนั้นมาแล้ว ตอนที่มู่สวินบุกยึดสิบสามเผ่า ถึงได้ปล่อยชาวบ้านที่นั่นไป

พวกเขาสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แต่จะก่อเรื่องและต่อต้านไม่ได้เด็ดขาด

มูหนานจวินเพิ่งจัดการงานในกองทัพเสร็จ ด้านนอกก็มีเสียงรายงาน “ท่านแม่ทัพ ฮุยอินกับท่านหญิงมาถึงแล้วขอรับ”

“เชิญเข้ามาในลานบ้าน ให้พวกนางพักผ่อนก่อน ข้าจะไปด้วยนี้”

เข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว ได้รับอิทธิพลจากสภาพอากาศของเขามั่วกัน ทำให้ค่าคืนฤดูร้อนของสิบสามเผ่ายังหนาวเย็น ที่นี้มีหนอนสมุนไพรเยอะ เสียงแมลงร้องลอดผ่านม่านไม้ไผ่เข้ามาเสียงดังหนวกหู

มูหนานจวินจัดการงานในมือเสร็จแล้วก็เรียกองครักษ์เข้ามาทำขั้วสองสามประโยค จ้องแสงเทียนครู่หนึ่ง ก่อนใช้มือลูบใบหน้า จากนั้นก็ถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ทำให้เบาใจไม่ได้เลยจริงๆ จะไกลเพียงใดก็กล้าไปทุกที่”

ปากกำลังบ่นเช่นนี้ แต่ผีเท้ากลับไม่ได้ผ่อนช้าลง เดินสองสามก้าวก็มาถึงเรือนด้านหลังแล้ว ทหารคนสนิทให้คนนำอาหารมาให้ ทั้งสองกำลังรับประทานอาหารอยู่ด้วยกัน

มูอันกินข้าวในซามหมดแล้ว ไม่มีทำที่ว่าจะเติมข้าว
เมื่อเห็นมูหนานจวินเข้ามาในลานบ้าน นางก็ ‘ขยับ’ ร่างกาย
ลุกขึ้น แล้ววิ่งออกไปต้อนรับ “ท่านพ่อ”

“เจ้านี่นะ” มูหนานจวินพลันเปลี่ยนเป็นใบหน้ายิ้ม ฝ่ามือ
ใหญ่วางบนศีรษะของมูอัน แล้วถามตามอำเภอใจ “ระหว่างทาง
เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือไม่”

“ไม่มีเรื่องอะไรเจ้าคะ” มูอันว่านอนสอนง่าย ตอบด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน “ลูกแค่เป็นห่วงท่านพ่อ”

มูหนานจวินไม่ได้ลงนามรบ จึงไม่ได้เข้าค่ายทหารมา
ห้าปีแล้ว ทหารที่ติดตามมูสวินขึ้นเหนือ ล้วนเป็นทหารม้าเกราะ
เหล็กที่อยู่กับมูสวินในค่ายจนผูกพันกัน พวกเขามีความคุ้นเคยที่
ชอบรับสู้รบจับเหมือนกับคนหนุ่มสาว มีการวางแผนระยะยาว
เหมือนมูสวิน

จู่ๆ ต้องมารับช่วงต่อทหารเช่นนี้ ไม่ว่าสำหรับทหารม้า
เกราะเหล็กที่คุ้นชินกับลักษณะการทำงานของมูสวินหรือสำหรับ
มูหนานจวิน ก็ต้องรับมือกับงานไปพร้อมๆ กับปรับตัวกับผู้นำ
คนใหม่ นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

มูอันจ้องมูหนานจวินพลางยิ้ม ใบหน้าเขาซีดเซียวลงไปมาก ตอนที่กินข้าวเมื่อครู่นี้ได้ยินทหารคนสนิทบอกว่า ตั้งแต่รับช่วงต่อสิบสามเผ่า จัดการความยุ่งเหยิงเหล่านี้ มูหนานจวินก็ไม่เคยนอนหลับสบายเลยสักคืน

เมื่อทั้งสองเข้ามาในบ้าน หวังฉู่จวินเพียงเงยหน้ามองนางน้ำตาคลออยู่นานมาก

“ลูกยังอยู่ที่นี้อยู่เลย” มูหนานจวินรีบเข้าไปกอดนางเอาไว้อย่างแนบแน่น แล้วกล่าวเสียงต่ำ “ซูหยินคนดีของข้าไม่ร้องนะ”

หวังฉู่จวินสะดุ้งเพราะชุดเกราะรอบที่แข็งและเย็น นางงอปลายนิ้ว ปาดน้ำตาที่หัวตาขณะที่อยู่ในอ้อมกอดของเขา ก่อนจะดำหั้นว่า “ท่านหัดดูเวลาเสียบ้างสิ ยังสวมชุดนี้อยู่อีก ตอนนอนไม่ถอดชุดเกราะหรือ”

ไม่มีใครรู้จักสามีของตัวเองดีเท่านางแล้ว เพราะเขาสามารถไม่ถอดเกราะได้เป็นเวลาสิบวัน เมื่อเข้ามาในค่ายทหารแล้ว ก็กลายเป็นชายเถื่อนคนหนึ่งที่ไม่มียศรียศคอยสนใจทันที

ตอหนวดงอกขึ้นมาชั้นแล้วชั้นเล่า หวังฉู่จวินผลักเขาออก แล้วถามอย่างหงุดหงิด “หากข้าไม่มา ท่านก็คิดจะเหนื่อยตายอยู่ที่นี้เลยใช่หรือไม่”

มู่หนานจวินอดกลั้นจนหน้าแดงขณะถูกทุบหน้าอกเบาๆ เขาหันกลับไปมองมู่อันอย่างลนลาน ขมวดหว่างคิ้วจนเป็นรอยเส้นสามเส้น แล้วกล่าวพร้อมรอยยิ้ม “อันเออร์ ดูท่านแม่เจ้าสิ ไม่มีเหตุผลเลยสักนิด”

หวังฉู่จวินถลึงตา “เข้าใจเหตุผลตรงไหน”

“ก่อนที่ข้าจะออกมา ข้ากำชับแล้วกำชับอีกไม่ใช่หรือว่าให้พวกเจ้ารออยู่ที่เมืองหลวงแคว้นต้าเหลียนอย่างสงบ” มู่หนานจวินแบมือ “ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นพวกเจ้าสองคนก็ออกมาแล้ว ระหว่างทางอันตรายมาก ข้าจะวางใจได้อย่างไร”

หวังฉู่จวินส่ายก้นพูดไม่ออก

มู่หนานจวินถอนหายใจ ใช้สองมือยื่นตะเกียบให้กับหวังฉู่จวิน แล้วกล่าวน้ำเสียงอ่อนโยน “กินข้าวก่อน นี่ก็ค่ำแล้ว มีอะไรค่อยคุยกับพรุ่งนี้”

เมื่อเห็นทั้งสองรักกันไม่เปลี่ยนแปลง มูอันก็หัวเราะเสียงต่ำ มองไปข้างนอกผาดหนึ่งแล้วบอกว่า “ท่านพ่อ หวังชื่อจื่อ ก็มาเช่นกัน ครึ่งนี้ฝ่าบาทให้เขาคู่กันส่งพวกเรามาที่เขามัวกัน ทั้งยังให้โอกาสเขาสร้างผลงานด้วย สวีค่วงต้องอยู่ข้างกาย ท่านพ่อเจ้าคะ”

“พ่อรู้” มูหนานจวินพ่นเสียงทางจมูก ก่อนจะถามว่า “อันเออร์ เจ้าบอกความจริงกับพ่อ สวีค่วงข่มขู่เจ้าใช่หรือไม่”

มูอันชะงักไปชั่วขณะ มองหวังจวินผาดเดียวก็เข้าใจ เรื่องที่สวีค่วงจับมูผิงมาข่มขู่นาง เกรงว่ามูหนานจวินคงรู้แล้ว นางวางซามและตะเกียบ เหลือบตาขึ้นเอ่ยว่า “ท่านพ่อ สวีค่วง สงสัยฐานะของข้า จึงลามมาสงสัยพวกท่านด้วย ข้าแค่กลัวว่า เขาจะก่อปัญหาเพิ่ม”

“เรื่องนี้ก็มีแต่เขาที่ทำได้!” มูหนานจวินกล่าว “ฝ่าบาทส่งเขามาไว้ข้างกายพ่อ พ่อจะสั่งสอนเขาสักหน่อย ในค่ายแห่งนี้ ล้วนเป็นพี่น้องที่ร่วมเป็นร่วมตายกับพ่อทั้งนั้น มีหรือที่จะฟังคำสั่งสวีค่วง”

มูอันพยักหน้า “ท่านพ่อต้องระวังเขาไว้หน่อยนะเจ้าคะ”

ถึงอย่างไรสวี่ปัวเหยียนก็มีพระบัญชาแล้ว อีกทั้งสวี่ค่วง
ยังอยากสร้างผลงานในกองทัพด้วย เขาเป็นคนคิดอะไรลึกซึ้ง
ไม่ใช่ว่าอาจเล่นลูกไม้อะไรอีกก็ได้

“ไหนจะทางฝั่งเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียงอีก พวกเรา
ออกมากันหมดแล้ว จวนฉินอ๋องยังมีแม่นางสวี่อยู่อีกคนนะ”
หวังฉู่จวินกล่าว “หลายปีมานี้ พวกเราปิดทุกอย่าง ฝ่าบาท
คอยช่วยจวนมู่กำจัดความน่าสงสัยทุกอย่างอยู่เบื้องหลัง แต่
สุดท้ายก็ยังทิ้งช่องโหว่ไว้”

“สุหยินวางใจได้ สวี่ค่วงอยู่ข้างกายข้า ข้าดูเขาไหว ส่วน
จวนฉินอ๋อง...”

มู่หนานจวินเงิบ พวกเขาอยู่ไกลถึงชายแดน หากเกิด
อะไรขึ้นมานิดเดียว เกรงว่าคงช่วยไม่ทัน

หลังจากรีบร้อนกินข้าวจนหมดชาม มู่หนานจวินก็เร่งให้
ทั้งสองไปพักผ่อน เรื่องอื่นๆ ไว้ค่อยคุยกันทีหลัง

“จ้าวสุย” มู่หนานจวินใช้ฝ่ามือยันขอบโต๊ะแล้วเอ่ยถาม
“หวังชื้อจื่อเล่า”

จ้าวฮุยประสานมือคารวะ “ท่านแม่ทัพ หวังซื้อจื่อกิ้นข้าว
เสร็จก็ไปพักผ่อนแล้วขอรับ”

“หน้าใหญ่หนักเชียว!” มุหนานจวินกล่าว

เมื่อมาถึงสิบสามเผ่า ต่อให้ได้รับบัญชาจากฮ่องเต้แล้ว
อย่างไรเล่า ไร้ยศไร้ตำแหน่ง อาศัยเพียงฐานะซื้อจื่อ จะกลั่นแกล้ง
ใครในกองทัพได้อย่างนั้นหรือ

จ้าวฮุยก้มหน้า สวีค่วงโห้เกินไปจริง ๆ อย่างน้อยก็
ควรมาเยียมเยียนท่านแม่ทัพสักหน่อย ถึงอย่างไรท่านแม่ทัพก็
อาวโสกว่า

“สงสัยเจ้าเด็กสวีค่วงนี้จะเกาะเกาะอันเอ๋อร์ไม่น้อยเลย
หากไม่ใช่เพราะในจวนส่งข่าวมาไกลพันลี้ ข้าคงถูกปิดหูปิดตา
อยู่เหมือนเดิม” มุหนานจวินโมโห “แม้แต่ผู้ผิงเขาก็กังจับตัว
มาแล้ว แขนยาวขนาดนี้ เขายังคิดจะทำอะไรอีก!”

“ท่านแม่ทัพกล่าวถูกแล้ว ตอนที่ข้าหนีกับนายท่านอยู่ที่
ที่เมืองหลวง จวนผู้กว้างเปล่าแล้ว ไม่เห็นบ้านรองกับบ้านสาม
แต่ประมาทไปชั่วขณะ ไม่ได้สืบให้กระจ่าง ในจวนมีเพียงฮูหยิน
ผู้เฒ่า” จ้าวฮุยคิดไปคิดมาแล้วกล่าวต่อ “ท่านหญิงส่งฮูหยิน

ผู้เฒ่าไปที่เยียนหุยตั้งนานแล้ว ตอนนี้คนในเมืองหลวงที่ฐานะของท่านแม่ทัพกับสุหยินมีน้อยมาก”

ในปีนั้นบ้านรองกับบ้านสามลั่วเป็นญาติของมู่หนาน-
จวิน เขาปฏิบัติกับคนในบ้านเหมือนพี่น้อง พอมานึกดูตอนนี้
ตัวเองก็เหมือนคนตาบอดจริงๆ

“อันเออร์ไม่ใช่คนชอบก่อเรื่อง หากไม่ใช่เพราะมีเหตุผล
บางอย่าง มีหรือที่จะไม่ปล่อยให้พวกเขามียีน มู่ผิงคนนี้! ไม่ใช่
คนดีอะไร...ก่อกรรมทำเข็ญ!” เขากล่าวอย่างกลุ้มใจ

“ในจวนส่งข่าวมา ท่านหญิงจัดการเรื่องทุกอย่างได้
เรียบร้อยเหมาะสม หวังชื่อจื่ออยากจะจับจูดอ่อนจวนมู่ แต่ก็
ไม่มีหลักฐานขอรับ ส่วนแม่นางสวี่ที่ท่านแม่ทัพกังวล นาง
เป็นสตรีคนหนึ่ง ยังก่อเรื่องไม่ได้ในเร็วๆ นี้” จ้าวสุยกกล่าว

ทันใดนั้นดวงตามู่หนานจวินก็เป็นประกาย เขากล่าว
“จ้าวสุย สวีนเออร์ยังมีคนของตัวเองอยู่ที่แคว้นต้าเหลียงไม่ใช่
หรือ สำนักเทียนซุชของเขามีเจ้าคอยดูแลตลอด ให้กลุ่มราตรี
อำมหิตไปสืบสี จับตาดูสายลับของจวนฉินอ๋อง หากพบแล้วให้
สังหารทันที!”

“ขอรับ” จ้าวฮุยรับคำสั่ง

“ส่วนบ้านสามของจวนมู่ ตอนนี้มีมู่ผิงตายไปคนเดียว คนอื่นๆ เจ้าก็ตามหาอย่างลับๆ เช่นกัน อย่าให้ตอนสุดท้าย โดนคนอื่นวางอุบายได้”

ชั่วพริบตาเดียว เด็กๆ ของจวนมู่ก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว มีหลายคนที่มีมู่หนานจวินจำหน้าตาได้ไม่ชัดเจนนัก เขาแต่งงานกับฮุยยิ่นเพียงคนเดียว สำหรับอนุภรรยาและลูกๆ หลายคนของมู่ผิงกับมู่ซุ่น เขาแทบจะไม่รู้จัก

พอมานึกดูตอนนี้ พบว่าตัวเองเป็นบิดาที่ทำหน้าที่ได้ไม่เหมาะสมยิ่ง เขาโยนอันเออร์ไว้วางกลางการต่อสู้ของเรือนหลัง มีโอกาสตายมากกว่ารอด

จนวน้องแห่งนี้มีสตรีบ้าคลั่งอยู่ผู้หนึ่ง เล่ม 10

摄政王府小狂妃

Camellia

โน้ตเครื่องปริ้นท์มรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 ,4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王府小狂妃》

Author © 玖某 (Jiu Mou)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8139-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)